

TRANSPORT

Transport de marchandises par route – Transport international – Convention CMR – Réclamation écrite – Suspension de la prescription – Notion – Frais d’avocat – Action récursoire

Een schriftelijke vordering schorst de verjaring tot het ogenblik dat de vervoerder de vordering afwijst en de stukken terugstuurt (art. 32, 2. CMR). In geval van totaal verlies van de vervoerde goederen begint de verjaringstermijn slechts te lopen vanaf de 30ste dag na afloop van de bedongen termijn, of vanaf de 60ste dag na inontvangstneming van de goederen indien geen termijn overeengekomen werd (art. 32, 1., b)). Wanneer de schriftelijke vordering wordt gestuurd vooraleer de verjaring conform deze bepalingen is beginnen te lopen, heeft deze vordering slechts effect vanaf de dag dat de verjaring begint te lopen.

De advocaat- en procedurekosten, die de hoofdvervoerder betaalt aan de ladingbelanghebbende, zijn geen “overige met betrekking tot het vervoer gemaakte kosten” die de hoofdvervoerder kan terugvorderen van de ondervervoerder.

Krachtens artikel 38, § 4 van de wet van 3 mei 1999 moeten regresvorderingen op straffe van verval ingesteld worden binnen één maand na de hoofddagvaarding. Is de laatste dag een zaterdag, zondag of feestdag, dan wordt de vervaldag niet verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Artikel 53 Ger.W. geldt enkel voor de berekening van de termijn waarbinnen een proceshandeling gesteld moet worden, niet voor de berekening van een verjaringsstermijn.

Een schriftelijke vordering gericht aan vervoerbedrijf A werkt niet schorsend t.o.v. vervoerbedrijf B, ook al zijn beide bedrijven gevestigd op hetzelfde adres en hebben zij hetzelfde faxnummer.

Hof van beroep Antwerpen (4de k.) 16 februari 2015

Zaak: 2013/AR/493

VERVOER

Vervoer over zee – Algemeen – Hulpverlening – Verdrag van 28 april 1989 – Vordering tot verdeling van het hulploon tussen twee bergers – Tweejarige verjaringsstermijn toepasselijk

TRANSPORT

Transport maritime – Généralités – Assistance – Traité du 28 avril 1989 – Action en partage de l’assistance entre deux berges – Application du délai de prescription de 2 ans

Wanneer twee of meer bergers samenwerken bij de hulpverlening aan een schip in nood, moet het hulploon dat het geredde schip betaalt tussen hen verdeeld worden (art. 15, 1. Hulpverleningsverdrag 1989). Een vordering van een berger tegen een ander berger tot verdeling

van het hulploon is een “vordering betreffende een betaling krachtens dit verdrag” in de zin van artikel 23, 1. en verjaart derhalve 2 jaar na het beëindigen van de hulpverlening.

Hof van beroep Antwerpen (4de bis k.) 9 maart 2015

Zaak: 2014/AR/2962

BESLAG EN EXECUTIE

Bewarend beslag – Bewarend beslag op schip – Beslag op zeeschepen – Gezag van gewijsde van een eerdere beschikking van de beslagrechter – Voorwaarden SAISIES ET VOIES D’EXÉCUTION

Saisie conservatoire – Saisie sur navires – Autorité de chose jugée d’une ordonnance antérieure du juge des saisies – Condition

Wanneer een eerste beslagmachtiging teniet werd gedaan omdat de beslagrechter op verzet oordeelde dat de bewijsstukken voorgebracht door de beslaglegger niet volstonden om een allegatie van zeevordering te schragen, heeft deze beschikking gezag van gewijsde wanneer de beslaglegger later met enkele bijkomende stukken opnieuw beslag legt en daartegen opnieuw verzet wordt aangetekend.

De allegatie van zeevordering wordt in beslagzaken marginaal getoetst aan de hand van de voorgebrachte overtuigingsstukken. De aangevoerde zeevordering moet een schijn van waarachtigheid hebben, wat onredelijke, niet ernstige en onwaarschijnlijke beweringen uitsluit, evenals manifest onduidelijke en (naar vorm of herkomst) dubbelzinnige, dubieuze of niet ter zake zijnde aanvoeringen.

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

*Arie Van Hoe*⁶

Rechtspraak/Jurisprudence**Grondwettelijk Hof 12 maart 2015**

Zaak: 31/2015

CONTINUÏTEIT VAN DE ONDERNEMING

Algemene bepalingen – Toepassingsgebied

CONTINUITÉ DE L’ENTREPRISE

Dispositions générales – Champ d’application

Artikel 4 WCO bepaalt dat deze wet niet toepasselijk is op de burgerlijke vennootschappen met handelsvorm die de hoedanigheid hebben van een lid van een vrij beroep zoals omschreven in artikel 2, 1° van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de misleidende en vergelijkende reclame, de onrechtmatige bedingen en de op afstand gesloten overeenkomsten inzake de vrije beroep, of waaronder de beoefenaars van een vrij beroep

⁶ Assistent UA.

hun activiteit uitoefenen. Naar aanleiding van het verzoek tot openen van een procedure van gerechtelijke reorganisatie door een burgerlijke vennootschap met handelsvorm die actief is op het gebied van boekhouding, werd aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag voorgelegd of deze bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in zoverre dit impliceert dat een zelfstandige die een vrij beroep uitoefent en in de vorm van een burgerlijke vennootschap met handelsvorm werkzaam is, niet het voordeel geniet van de maatregelen in werking gesteld bij de wet continuïteit ondernemingen, terwijl elke andere zelfstandige die in de vorm van een burgerlijke vennootschap met handelsvorm werkzaam is, wel het voordeel geniet van de bij die wet in werking gestelde maatregelen.

Het Grondwettelijk Hof beantwoordt de prejudiciële vraag negatief. Het verschil in behandeling berust op een *objectief* criterium (de niet commerciële aard van de handelingen die de uitoefening van een vrij beroep kenmerken), beantwoordt aan het bij de wet nagestreefde *doel* (vrije beroepers kunnen niet failliet verklaard worden) en is *evenredig* (de beoefenaars van vrije beroepen zijn aan eigen deontologische regels onderworpen en ondergaan een financieel toezicht door de tuchtoverheden).

Bijkomend vermocht de wetgever te oordelen dat een aantal deontologische regels die eigen zijn aan de vrije beroepen, zoals het beroepsgeheim, niet in acht zouden kunnen worden genomen indien de gerechtelijke reorganisatie op hen moest worden toegepast. In verschillende bepalingen van de wet continuïteit ondernemingen treedt de accountant of boekhouder (bovendien) op als hulporgaan van de rechterlijke macht.

Hof van Cassatie 12 februari 2015

Zaak: C.14.0331.F

CONTINUÏTEIT VAN DE ONDERNEMING

Algemene bepalingen – Buitengewone schuldvordering in de opschorting

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Dispositions générales – Créance extraordinaire dans le sursis

Het arrest handelt over de kwalificatie van een schuldvordering als gewone of buitengewone schuldvordering in de opschorting. Deze kwalificatie is belangrijk voor de positie van de schuldeiser in het kader van een gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord.

In casu was door twee financiële instellingen een algemene pandclausule bedongen in de algemene bankvoorwaarden, die betrekking had op alle bestaande en toekomstige schuldvordering van de schuldena(a)r(en) jegens de bank en derden. Aan de orde was de vraag voor welk bedrag de schuldeisers ingevolge deze algemene pandclausule kwalificeerden als buitengewone schuld-

eisers in de opschorting: voor het volledige bedrag van hun schuldvordering of (slechts voor) de realisatiewaarde van hun onderpand?

Het Hof van Cassatie oordeelt dat uit de definitie van buitengewone schuldvordering in de opschorting niet afgeleid kan worden dat dit statuut slechts geldt ten belope van de realisatiewaarde van het onderpand van het bijzonder voorrecht die het waarborgt.

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Béatrice Toussaint⁷ et Jean-Marc Binon⁸

Wetgeving/Législation

Arrêté royal du 4 mars 2015 portant l'agrément de la Caisse de compensation visée à l'article 220 de la loi du 4 avril 2014 relative aux assurances

ASSURANCES

Assurances terrestres – Assurances de personnes – Assurance vie – Assurances du solde restant dû pour les personnes présentant un risque de santé accru – Caisse de compensation – Agrément – Règlement de compensation

VERZEKERINGEN

Landverzekering – Persoonsverzekering – Levensverzekeringen – Schuldsaldoverzekeringen voor personen met een verhoogd gezondheidsrisico – Compensatiekas – Erkenning – Compensatiereglement

Parmi les différentes mesures prévues aux articles 212 à 224 de la loi du 4 avril 2014 relative aux assurances (ex art. 138ter-1 à 138ter-13 de la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre insérés par la loi « Partyka/Lalieux » du 21 février 2010) pour faciliter l'accès des personnes fragiles, sur le plan de la santé, à une assurance du solde restant dû couvrant le remboursement d'un emprunt hypothécaire, figure la création d'une Caisse de compensation.

Cet organisme, dont les conditions d'agrément, de contrôle et d'intervention sont fixées aux articles 18 à 28 de l'arrêté royal du 10 avril 2014 réglementant certains contrats d'assurance visant à garantir le remboursement du capital d'un crédit hypothécaire⁹, a pour mission, aux termes de l'article 220 de la loi du 4 avril 2014, de « répartir la charge des surprimes » (c'est-à-dire le coût des risques aggravés) sur l'ensemble des acteurs du marché concernés (assureurs vie, établissements de crédit et entreprises hypothécaires). L'intervention de cette Caisse présuppose que la surprime réclamée par l'assureur au preneur soit comprise entre 125% et 800% de la

7. Avocat à Bruxelles.

8. Maître de conférence invité à l'UCL, référendaire à la C.J.U.E.

9. Pour une présentation du contenu de cet arrêté royal, voir Actualités Assurances, R.D.C., 2014/7, pp. 728-729.